

ODŠEL JE MIRKO KASTELIC – IZJEMEN FOTOGRAF IN POZNAVALEC NARAVE

// Lovrenc Lipej, foto: Vinka Kastelic

Moram priznati, da Mirka nisem dobro poznal, kar zelo obžalujem. Sem pa dobro poznal njegove izjemne fotografije različnih ptic in hroščev iz različnih spletnih virov in občasno iz Sveta ptic. Uspelo mu je fotografirati tudi nekatere vrste, ki jih je v slovenskem prostoru fotografiral le še malokdo. Ko sem ga prosil, naj mi dovoli, da jih objavim v moji dvotedenski kolumni v Primorskih novicah, je takoj privolil, tako da nekatere moje eseje krasijo čudoviti posnetki puščavca, skobca, modre taščice, in tudi posnetki običajnih vrst, kot so siva vrana, kos in taščica.

Tereni, na katere me je povabil, so bili zame izredno poučni in prijetni. Živo se spominjam pašnika pod Podpečjo, zelo zanimivega življenjskega okolja, kjer mi je pokazal rastišča nekaterih orhidej, ki jih je pokazal tudi mnogim slovenskim specialistom za orhideje. Ko nas je COVID pahnil v izolacijo in se nismo smeli premikati zunaj območja lastnih občin, sva se po naključju srečala na Škrlinah, sotočju Rokave in Dragonje, kjer mi je pokazal rastišče muholikega mačjega ušesa (*Ophrys insectifera*). Na Socerbu in bližnji kraški planoti sva skupaj fotografirala metulje in hrošče, pri čemer sem bil presenečen nad njegovim entomološkim znanjem. Srečala sva se tudi v Strunjanu, kjer sem izvedel, da pozna tudi morske organizme, saj me je opozoril na številne kosmate morske zajčke (*Bursatella leachii*), ki sta jih z ženo Vinko opazila v tamkajšnjem okolju. Največkrat sva se videvala v Škocjanskem zatoku, dostikrat pa so mi rekli, da je bil Mirko v njem tik pred mano. Pred mano je bil tudi na meni zelo ljubi lokaliteti, ki jo najboljše poznajo ljubitelji orhidej – na travniku Plaso, kjer je njegova hčerka tam izgubila osebni dokument in sva ga našla midva z ženo.

Mirka se spominjam kot zelo prijetnega gospoda z umirjenim glasom in počasnim govorom z značilnim brkinskim naglasom, kar je nekaj čedalje redkejšega v današnjem frenetičnem načinu življenja. Name je naredil vtis z neverjetnim znanjem in v čast mi je priznati, da sem se od njega zelo veliko naučil. Zato je njegov odhod velika izguba za vse, ki smo ga poznali in z njim sodelovali. Nedvomno tudi za DOPPS, saj je Škocjanski zatok Mirko še posebej dobro poznal in veliko prispeval k poznavanju ptic in druge biodiverzitete tega mokrišča.

V spomin se mi je zarezal dober nauk, ki mi ga je dal, ko sva po opravljenem izletu na kraškem robu v Rižani pila kavo. Rekel mi je, da je čas zelo dragocen in da naj se zavedam njegovega pomena tako, da izkoristim čim več prostega časa za izlete v naravo in da v njej karseda uživam. Zdi se mi, da mi to nekako uspeva, zato hvala, dragi Mirko, za ta iskreni nasvet in za Tvoj čas, ki si mi ga namenil. Vem pa, da se bom spomnil nate, ko bom na kraškem robu spet videl puščavca.

